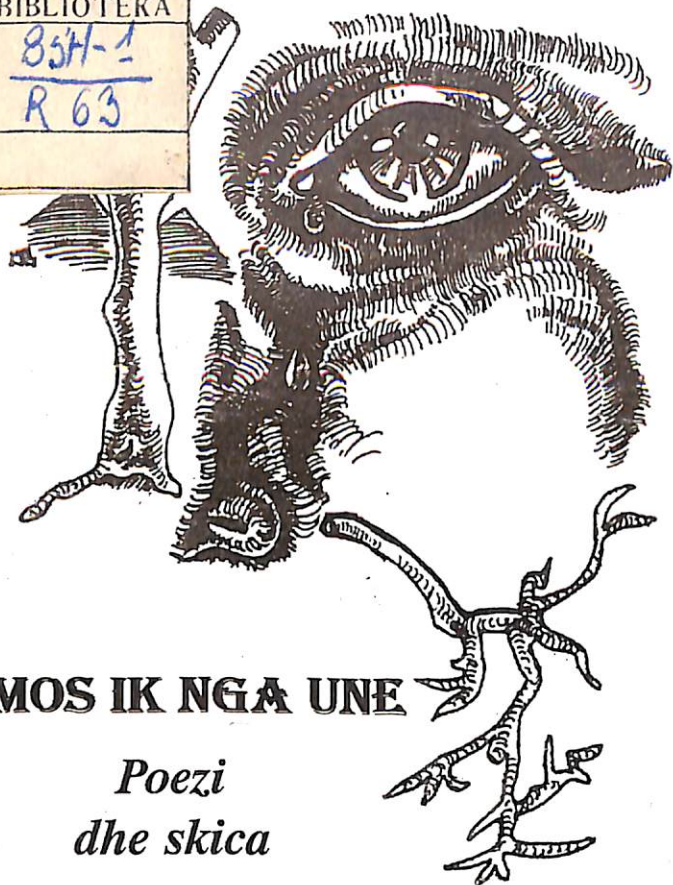

ALBANA REXHA

BIBLIOTEKA

85H-1

R 63

MOS IK NGA UNE

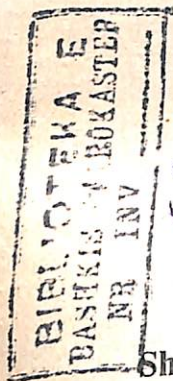
*Poezi
dhe skica*

PSH-1

R 63

Albana Rexha

Mos ik nga unë

Shtëpia botuese "Naim Frashëri"
Tiranë 1994

ESHTË MBASE NJË LIBËR I
SHKRUAR KEQ, POR ËSHTË NJË PJESE
IMJA. DHE TI GJITHMONË MË KE
DASHUR PËR KËTË QË JAM E PËR
KAQ SA MUNDEM...

DY RRESHTA PËR TY

I KUSHTOHET OLTËS

Ky qiell shtatori drejt të cilit ti po hap krahët të fluturosh, është një pjesë e ëndrrave të tua të paplotësuara... Dhe muret përgjatë periferive janë zhgarravitur fund e krye me emra dashnorësh... Yjet shkëputen e bien në parqet e zhveshura, tek ato stolat e vjetëruar të pasditeve ku ti ulesh e rri ndonjëherë... Rrotull teje mbijnë pellgje të vogla uji dhe ti nuk ke asgjë me vete, përveç atyre puthjeve të tua të ëndërrta, të pashkëmbyera kurrë... Pastaj zogjtë ikin me zhurmë nëpër qiejt e murrëtyer e të zbardhur rishtazi... Dhe ti nis përditë një letër të gjatë dashurie... Dhe asnëherë s'e mbaron...

Deti shtyhet pas brigjeve dhe plazhet lagen nga shirat e netëve... Retë e bardhë kanë ikur... Ti dëgjon si e vrarë ca tinguj për së largu dhe qan... Dielli është përmbytur dhe errësira ka erë mollësh... Ti je në gjumë. Majat e pishave lëkundën nga era. Dhe mbi ty është po ai qiell drejt të cilit ti nuk mundë dot të fluturoje...

Por..., ajo shushurimë e ëmbël jete..., ajo

shkëndijë e bardhë drite, ajo kabanë e vockël fati që
quhet shpresë..., do të të zgjojë një ditë e do të të
shkundë nga mërzia.

Ke për të parë!

Qershor, '93

MBASE KUR QIELLI TË QE PAK MË BLU...

Ajo që ndjeja që akoma e ngathët...
dhe një tango e vjetër dëgjohej diku...,
po e dija që një ditë patjetër do të ndodhte...
Mbase kur qielli të që pak më blu...

‘92

KUKULLA

Ajo kish veshur këpucë të reja, të bardha, të ndritshme... Dhe teksa hidhte ato hapat e saj të vegjël mbi trotuar..., ajo gjeti një kukull... E mori shpejt e shpejt, e fshehu poshtë rrobave dhe u kthye me vrap në shtëpi. Kukulla kishte një nishan majë hundës dhe sytë i kishte bojëqielli. Ajo e lau dhe e fshehu poshtë jastëkut... Tërë natën i sajoi një fustan të vogël me shaminë e saj... Dhe pastaj e veshi, e puthi dhe e quajti Ema.

***

16 vjet më vonë ajo lindi një bebe të vogël me sy bojëqielli dhe me një nishan majë hundës, njësoj si kukulla e saj... Ajo qau, e puthi dhe e quajti Ema.

Gusht '93

LYPËSI

Çdo të shtunë në mëngjes ai i binte derës time dhe kërkonte një copë bukë. Unë i jepja ndonjë gjë dhe e shikoja tek ato sytë që i shkëlqenin aq shumë... Ai vinte dorën e tij të vogël te dora ime dhe qeshte... Unë s'kam parë kurrë sy që të qeshnin aq bukur, sa sytë e tij... Thoshte ndonjë gjë, pastaj pinte një gotë ujë dhe ikte me ato këmbët e tij të zbathura e të gërvishura... E kështu me rradhë për muaj të tërë... Dhe pakuptuar më hyri aq shumë në zemër, sa që kur ai nuk vinte, mërzhitesha... Nuk e di. Asgjë s'më sillte aq mbarësi, sa ato sytë e tij kur qeshnin... Po ai nuk erdhi më.

***

Atë ditë kisha patur ditëlindjen. Qe e shtunë. Mbi tavolinë qe një rrëmujë e tërë gotash... Gota të panisura, gota bosh, gota përgjysëm... Mbi to bridhte ajri i ndenjtur dhe unë i shkoja gjithë përtesë... Isha e lodhur... Megjithatë shtyva kanatet dhe nisa të vë gjërat nëpër vende. Atë kohë ra dera. E hapa dhe s'po u besoja syve... Te këmbët e mija qe një shportë kashte me trëndafila... Qenë të sapoçelur, të kuq, si të kadifenjtë... Unë u shtanga dhe s'po lëvizja nga vendi... Atë çast

pashë kokën e tij të vogël..., që u zgjat...

- Të kapa ëë?... - i thashë duke qeshur... Ai vrapoi tek unë dhe më hodhi duart në qafë. Qeshte. Dhe unë s'kam parë kurrë sy që të qeshi aq bukur...

Gusht '93

ANDIA

Ajo e pa me ato sytë si mace dhe qeshi. Në shtëpinë përballë u ndez një dritë. Gjysma e fytyrës së saj u ndriçua, gjysma jo... Ajo nuk qeshi më... - Do iki... - tha pastaj dhe ngrit prej andej... Ai e njihte përmendësh atë zë. U zgjat dhe e tërhoqi fort pas vetes. Fryma e saj e trembur iu përplas tek sytë pastaj iu derdh me rrëmbim nëpër trup... Ajo pëshpëriti... Dhe pastaj nata që po ikte... Ajo që ishte ende aty, si e dalë nga përrallat... ai vetë që e shihte, e donte, e mundonte... Dhe prapë ajo. Krijesa që i përkiste. E vdekur kur ai të vdiste...

Andia u kthye nga muri... Ai u kap pas trupit të saj, e puthi te flokët dhe tha diçka nëpër dhëmbë. Pastaj drita përjashta u shua dhe mbi xham varej vetëm një fill hëne.

***

- Andia çou, mjaft fjete...

Ajo hapi sytë ngadalë si kukull...

-Kamparë në ëndërr një hënë të madhe, argjendi...

- tha si me vete.. Pastaj kryqëzoi duart dhe pa nga ai. Në gisht kishte një unazë... Shtyu jastëkët në tokë dhe